ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. Z.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2016, čj. KUJCK 34460/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2016, čj. 53 A 3/2016-35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice ze dne 28. 7. 2015, sp. zn. Spr.př. 4655/15 Lo, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil *„porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že dne 22.6.2015, v katastrálním území obce L., na silnici č. I/20, ve směru jízdy od P. na Č., řídil osobní automobil tovární značka Škoda, r.z. X a s vozidlem jel v 9.52 h rychlostí 150 km.h^{-1}, a to v úseku, kde je povolena rychlost nejvýše 90 km.h^{-1}, a tedy jako řidič jel mimo obec rychlostí vyšší než 90 km.h^{-1} a při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 60 km.h^{-1}.“*

Žalobci byla za uvedený přestupek uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti na dobu šest měsíců, spočívající v zákazu řídit motorová vozidla všeho druhu, a povinnost nahradit náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo shora specifikovaným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích neshledal důvodnou a zamítl ji.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že krajský soud při vypořádání žalobní námitky o pozbytí platnosti ověření rychloměru v důsledku výměny pneumatik nesprávně posoudil právní otázku. Argumentace krajského soudu, dle níž podle návodu k obsluze postačí po výměně kol provést „kontrolu přes tacho“, není ničím podložená a není ani relevantní, protože stanoví-li právní předpis, že při každé úpravě měřidla, která může mít vliv na jeho metrologické vlastnosti, je nutné provést nové ověření, nelze návod k obsluze stavět nad právní předpis. Krajský soud nepovažoval výměnu pneumatik za úpravu měřidla, která by mohla mít vliv na jeho metrologické vlastnosti. Uvedené však neměl krajský soud posuzovat, neboť se měl zabývat tím, zda žalovaný přesvědčivě a přezkoumatelně vypořádal odvolací námitku o vlivu výměny pneumatik na metrologické vlastnosti rychloměru. Předložil-li stěžovatel relativně sofistikovanou argumentaci o fungování rychloměru, ze které vyplývalo, že výměna pneumatik mohla mít vliv na metrologické vlastnosti rychloměru, nemohl žalovaný tuto argumentaci odmítnout s tím, že ji stěžovatel dokazoval poukazem na návod k obsluze jiného rychloměru, ale musí se touto argumentací zabývat a k jejímu vyvrácení buď předložit vlastní argumentaci nebo doplnit dokazování. Vypořádání odvolacích argumentů žalovaným bylo zcela nepřiměřené jejich propracovanosti, zjevně povrchní a účelové. Krajský soud měl žalované rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit.

[4] Krajský soud podle stěžovatele nezohlednil § 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb., Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, podle kterého platnost ověření zaniká, byly-li provedeny změny nebo úpravy měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti. Krajský soud stěžovateli vytýkal, že svá tvrzení neprokázal. K prokázání, že došlo k úpravě měřidla, která mohlo ovlivnit jeho metrologické vlastnosti, však stěžovateli postačovalo prokázat, že 1) došlo k výměně pneumatik a 2) výměna pneumatik mohla ovlivnit metrologické vlastnosti měřidla. Ad 1) stěžovatel důkaz nenavrhoval, protože skutečnost, že jsou na policejních vozidlech měněny pneumatiky, je minimálně pravděpodobná, opak by byl absurdní; ad 2) stěžovatel navrhl důkaz dotazem k Českému metrologickému institutu. Stěžovatel navrhoval důkazy k prokázání svých tvrzení, krajský soud je ale odmítl provést. Stejně tak správní orgány neprovedly důkaz svědeckou výpovědí policistů, ač to stěžovatel navrhoval a uvedl důvody, pro které chtěl policisty slyšet. Krajský soud tento postup, podle stěžovatele nesprávně, aproboval. Výslech policistů byl relevantní; způsob, kterým žalobní námitku vypořádal krajský soud – tj. konstatováním, že bylo měřeno za jízdy, a tedy si policisté místo měření nevybrali, je neakceptovatelný.

[5] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, neboť při vypořádání žalobní námitky, týkající se opomenutí žalovaného vypořádat důkazní návrhy, konstatoval, že žalovaný tyto důkazní návrhy vypořádal větou *„(...) tyto námitky se opírají o návod k obsluze k jinému měřicímu zařízení, konkrétně PolCam 2006, kterým nebylo v projednávaném případě měřeno, takto se tedy jedná o námitky irelevantní“*, což bylo přiměřené formě jejich navržení, a proto dostatečné. Podle stěžovatele však citované nesouvisí s vypořádáním důkazních návrhů, protože se k nim nevztahuje. Také není pravda, že by stěžovatel důkazní návrhy předkládal nelogicky.

[6] Dále stěžovatel namítl, že krajský soud při posuzování určení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí neprovedl důkaz listinou, ze které při rozhodování vycházel (výsledek nahlížení do katastru nemovitostí), jako důkaz při jednání. Stěžovatel uvedl, že listinou v příloze kasační stížnosti osvědčuje, že se místo, ve kterém došlo ke změření, opravdu nenachází v katastrálním území obce L.

[7] Krajský soud nebyl oprávněn předložit vlastní úvahy o tom, zda byl přestupek spáchán zaviněně. Pokud ve správním rozhodnutí zcela absentovaly úvahy o formě zavinění, bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné. Krajský soud nemohl zhojovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[8] Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda musí být výrok o bodech obsažen ve výroku rozhodnutí. Není pravda, že by bodový postih jako trest byl stanoven judikaturou, bodový postih je obsažen v příloze zákona o silničním provozu, což znamená, že jej stanoví právní předpis.

[9] Názor krajského soudu, týkající se uložení zákazu řízení všech motorových vozidel, je podle stěžovatele v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, čj. 9 As 7/2009-76. Podle stěžovatele není důvod, aby nemohl řídit vozidla skupiny T (traktory), neboť s traktorem lze jen stěží překročit nejvyšší povolenou rychlost; není zde dána ani žádná logická souvislost mezi překročením rychlosti jízdy s vozidlem skupiny B a řízením traktoru, a to tím spíše, že zákaz činnosti dopadá též na případy, kdy stěžovatel řídí vozidlo mimo pozemní komunikaci, a tedy v důsledku rozhodnutí správních orgánů nesmí řídit traktor ani na vlastním poli.

[10] Podle stěžovatele posoudil krajský soud neposkytnutí informace o oprávněných úředních osobách nesprávně. Krajský soud uvedl, že žalovaný dostál své povinnosti informovat stěžovatele o oprávněné úřední osobě, neboť mu tuto informaci zaslal sice v den vydání rozhodnutí, ale před vydáním rozhodnutí. Takové hodnocení je podle stěžovatele výrazem přepjatého formalismu, zcela ignorující účel povinnosti správního orgánu poučit stěžovatel o jménu oprávněné úřední osoby. Je pouze k tíži žalovaného, že během 6 měsíců nebyl schopen ustanovit oprávněnou úřední osobu k rozhodnutí o odvolání, a v žádném případě pro tuto excesivní liknavost žalovaného nemůže být stěžovatel krácen na právu namítat podjatost úřední osoby. Argumentace krajského soudu, podle které mohl stěžovatel vznést námitku podjatosti i po ukončení řízení, je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 7 A 192/2000-76. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud by stěžovateli bylo umožněno vznášet námitku podjatosti, vznesl by ji a oprávněná úřední

osoba, která vydala žalované rozhodnutí, mohla být z rozhodování vyloučena. Stěžovatel nemohl namítat podjatost oprávněné úřední osoby ani v žalobě, neboť soud ve správním soudnictví přezkoumává správnost a zákonnost rozhodnutí, kterým o podjatosti oprávněné úřední osoby rozhodly správní orgány; nemůže sám nahrazovat jejich rozhodovací činnost, a posuzovat, zda oprávněná úřední osoba byla či nebyla podjatá.

[11] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl tvrzení stěžovatele, že řádně nevypořádal odvolací námitku, podle které použitý rychloměr pozbyl platnost ověření z důvodu změny typu pneumatik. Podle návodu k obsluze rychloměru výměna pneumatik sama o sobě nevyžaduje nové ověření akreditovaným metrologickým střediskem. Požadavek na předvolání policistů považoval žalovaný za obstrukční taktiku k protahování správního řízení. Žalovaný předložil mapu hranic katastrálního území obce L., z níž je zřejmé, že místo spáchání přestupku leží v katastrálním území této obce. Správní orgán neměl povinnost zjišťovat formu zavinění přestupku; konstatování, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti v odůvodnění rozhodnutí, bylo dostatečné. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69, nevyplývá, že výrok rozhodnutí musí obsahovat údaj o bodovém postihu. Bodový postih nepatří mezi sankce podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a není ani povinnou náležitostí výroku rozhodnutí. Spáchání předmětného přestupku není vázáno na konkrétní skupinu vozidel, a proto ani trest zákazu činnosti nelze omezovat na konkrétní skupinu řidičského oprávnění. Není pravda, že by stěžovatel vyčkával s doplněním důvodů odvolání do doby, kdy mu bude známa informace o oprávněných úředních osobách. Oprávněná úřední osoba by byla sama povinna informovat představeného o své podjatosti. Rozhodnutí nemohlo být pro stěžovatele překvapivé.

[13] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

III.A K námitkám proti provedenému měření a nedostatečnému dokazování

[15] Stěžovatel podle správních orgánů a krajského soudu překročil nejvyšší povolenou rychlost, po odečtení odchylky měřicího přístroje, o 60 km/h (v úseku, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, jel stěžovatel rychlostí 155 km/h, po zohlednění odchylky měřicího přístroje 150 km/h). Naměřená rychlost tak byla vysoko nad horní hranicí formálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu (*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při*

řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h^{-1} a více nebo mimo obec o 50 km.h^{-1} a více.)

[16] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35, posuzoval námitku zkresleného výsledku měření vlivem rozdílných provozních podmínek (výměna pneumatik policejního vozidla) při kalibraci přístroje a během samotného měření. Ztotožnil se přitom se závěrem městského soudu, podle kterého *„právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována"*. V tehdy souzeném případě Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k velmi významnému překročení povolené rychlosti (po započtení odchylky o 46 km/h) a vyloučil, že by *„provozní podmínky měřícího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku."*

[17] Nejvyšší správní soud i v nyní souzeném případě vylučuje tak významný vliv případné výměny pneumatik na výsledek měření, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku. Pro kvalifikaci stěžovatelova jednání jako „méně závažný" přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 30 km.h^{-1} a více, tj. v souzeném případě rychlost 120 km/h – 139 km/h) by rozdíl mezi naměřenou rychlostí a rychlostí, která spadá pod skutkovou podstatu „méně závažného" přestupku, musel činit alespoň 16 km/h (155 km/h – 139 km/h). Chybu měření, která by odpovídala tomuto rozdílu, by odhalila povinná provozní kontrola rychloměru před zahájením měření. Krajský soud přitom uvedl, že neexistují žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by před zahájením předmětného měření nebyla tato kontrola policejní hlídkou provedena, což stěžovatel nerozporoval.

[18] Přes výše uvedený závěr – výměna pneumatik (bez ohledu na to, zda byla provedena) nemohla stěžovatelovo jednání vymanit ze skutkové podstaty přestupku, za který byl potrestán – Nejvyšší správní soud ke kasačním námitkám, týkajícím se posouzení vlivu případné výměny pneumatik na výsledek měření krajským soudem, uvádí následující.

[19] Podle § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření *[p]latnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže byly provedeny změny nebo úpravy stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti*. Krajský soud, ač považoval námitku o výměně pneumatik za nepodloženou, uvedl, že výměna pneumatik nebo kol nevede automaticky k potřebě provést novou kalibraci, postačí provést kontrolu přesnosti měření. Krajský soud vycházel z návodu k obsluze měřicího zařízení, nejedná se tak o nepodloženou argumentaci. Tato argumentace byla relevantní, protože pouze změny nebo úpravy měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti, podle citované vyhlášky způsobují zánik platnosti ověření měřidla. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vhodně citací návodu k obsluze doplnil, že *„[t]eprve v případě větší chyby než ±3km/h do rychlosti 100 km/h nebo 3±% při rychlosti nad 100km/h je nezbytné nové nastavení konstanty v rámci ověření na metrologickém pracovišti, které provedlo původní ověření."* Nejvyšší správní soud proto nesdílí stěžovatelovy pochybnosti o platnosti ověřovacího listu rychloměru. Krajský soud také

návod k obsluze nestavěl nad právní předpis, neboť stěžovatel výměnu pneumatik a její případný vliv na metrologické vlastnosti měřidla neprokázal.

[20] V řízení o přestupku je sice důkazní břemeno primárně na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (§ 52 s. ř.). Správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu (§ 50 odst. 4 s. ř.). Není samozřejmostí, že správní orgán akceptuje všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny. V souzeném případě správní orgán prvního stupně odůvodnil, proč odmítl provést výslech svědků; uvedl: „*Důvodem návrhu zástupce obviněného k provedení výslechu svědků bylo objasnění volby stanoviště při měření, ale policisté si konkrétní stanoviště nevolili, měření prováděli za jízdy z jedoucího vozidla a pak ani oni nemohli předpokládat, zda a kdy ke změření některého protijedoucího vozidla dojde a v jakém místě se s takovým vozidlem budou míjet. Navíc, pokud je postup policistů zřejmý z úředních podkladů, není dán jednoznačný důvod, proč by měli být vždy vyslýcháni. (...)*“ Žalovaný se s tímto ztotožnil a doplnil, že „*z hlediska vznesené námitky možného ovlivnění výsledku měření rychlosti reflexí, by takové výpovědi nemohly přinést žádné nové skutečnosti. Okolnosti vzniku reflexe lze totiž posoudit právě a jedině z pořízeného snímku (...).*“ Správní orgány neprovedení výslechu policistů řádně odůvodnily. Krajský soud uvedl, že správní orgány správně vyhodnotily, že výslech policistů by byl nadbytečný, protože jejich postup byl zřejmý ze spisu a sami nemohli předpokládat, kdy ke změření protijedoucího vozidla dojde. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

[21] Ke kasační námitce, že výslech policistů nebyl navrhován pouze kvůli volbě místa měření, Nejvyšší správní soud odkazuje na zásadu materiální pravdy (§ 3 s. ř.). Zjistily-li správní orgány stav věci, o němž neměly důvodné pochybnosti a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, nebyly povinny provádět všechny navržené důkazy. Obdobně nebyl ani krajský soud vázán důkazními návrhy (§ 52 s. ř. s.). Podle Nejvyššího správního soudu byl stav věci zjištěn dostatečně. Správní orgány i krajský soud vycházely ze záznamu o přestupku pořízeného 22. 6. 2015 rychloměrem, který splňoval zákonné požadavky, včetně platného ověřovacího listu. Policista, který měření prováděl, byl k měření použitým rychloměrem řádně proškolen. Kromě toho stěžovatel, poté co byl policejní hlídkou bezprostředně po měření rychlosti zastaven, s přestupkem souhlasil a složil kauci, byť oznámení přestupku po telefonickém rozhovoru s právníkem nepodepsal. Nebyl proto důvod policisty vyslýchat.

[22] Ke kasační námitce, podle které bylo vypořádání odvolacích argumentů žalovaným zcela nepřiměřené jejich propracovanosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný odvolací námitky neodmítl pouze proto, že stěžovatel v odvolání argumentoval návodem k obsluze jiného typu rychloměru. Žalovaný tuto skutečnost zmínil, vedle toho však přesvědčivě zdůvodnil závěr, proč případná výměna pneumatik nemohla mít vliv na metrologické vlastnosti rychloměru a proč byl rychloměr použit v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný výslovně uvedl: „*Pokud odvolatel argumentuje poukazem na návod k obsluze jiného typu rychloměru, dle něhož je třeba v případě výměny pneumatik přistoupil k nové kalibraci, pak nelze než konstatovat, že se jedná o zcela jiný typ rychloměru, jehož používání nemusí odpovídat rychloměru použitému v případě měření vozidla odvolatele.*

Odvolací orgán musí však námitku odmítnout i ve vztahu ke správnému návodu k obsuze k zařízení Ramec 10 C (...)." Rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, krajský soud proto neměl důvod ho pro nepřezkoumatelnost rušit.

[23] V odvolání navržené důkazy (návod k obsluze použitého rychloměru, potvrzení o technickém stavu měřícího vozidla, protokol o opětovně provedené kalibraci rychloměru a dotaz k Českému metrologickému institutu) bezprostředně souvisely s měřením rychlosti zařízením PolCam 2006, tj. jiným zařízením, než bylo použito v souzeném případě. Žalovaný dospěl k závěru, že u zařízení Ramer 10 C by případná výměna pneumatik nevedla k potřebě provést kalibraci, proto správně námitky vycházející z návodu k zařízení PolCam 2006 odmítl; krajský soud jeho postup potvrdil. Ani Nejvyšší správní soud nespatřuje jakoukoliv souvislost mezi návodem k obsluze rychloměru, který nebyl v souzeném případě použit, a podklady prokazující správnost či nesprávnost použití tohoto rychloměru s nyní souzeným případem. Nelogičnost předložených důkazních návrhů spočívá v prosté skutečnosti, že stěžovatel v odvolání citoval návod k obsluze jiného než použitého rychloměru a navrhoval prokázání (ne)správnosti použití tohoto rychloměru. Stěžovatel přitom měl k dispozici správný návod k obsluze, ten však neobsahoval tak explicitní povinnost provést novou kalibraci při výměně kol (pneumatik).

[24] Nejvyšší správní soud shrnuje, že výměna pneumatik na policejním vozidle především nebyla prokázána. Ze skutkových okolností souzeného případu plyne, že i kdyby k ní došlo, nemohla zapříčinit zánik platnosti ověřovacího listu rychloměru a nemohla mít tak zásadní vliv na výsledek měření, aby stěžovatelovo jednání nebylo možné kvalifikovat jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu. Vypořádání odvolacích (i žalobních) námitek souvisejících s výměnou pneumatik bylo přezkoumatelné.

III.B Ke zbývajícím kasačním námitkám

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že k ní přiložil listinu, dokládající, že se místo spáchání přestupku nenachází v katastrální území obce L. Žádnou přílohu kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud neobdržel. Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud neprovedl důkaz listinou (výsledek nahlížení do katastru nemovitostí). Ze spisu krajského soudu je však zřejmé, že jednání proběhlo v nepřítomnosti účastníků a krajský soud vycházel ze spisové dokumentace u krajského soudu založené. Součástí spisu bylo i vyjádření žalovaného k žalobě, které obsahovalo mapu hranic katastrálního území obce L., pořízenou z veřejně přístupného Registru územní identifikace, adres a nemovitostí, a které krajský soud zaslal stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce. Krajský soud pouze ověřil pravdivost údajů v této mapě zanesených, nedopustil se proto pochybení. Nejvyšší správní soud má rovněž za postavené na jisto, že se přestupek stal v katastrálním území obce L.

[26] Krajský soud správně uvedl, že *„[n]ebylo povinností prvostupňového správního orgánu, potažmo žalovaného, zjišťovat formu zavinění daného přestupku a v odůvodnění tedy správně postačilo konstatování, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, a to i z nedbalosti nevědomé, aniž by bylo nutné prokazovat žalobci zavinění úmyslné.*" Nelze proto souhlasit s argumentací stěžovatele, podle něhož ve správním rozhodnutí absentovaly úvahy o formě zavinění, což způsobovalo jeho nepřezkoumatelnost. Výrok rozhodnutí o

přestupku do 30. 9. 2015 nemusel obsahovat formu zavinění a v odůvodnění postačovalo konstatování, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Krajský soud v napadeném rozsudku pouze rozvedl úvahy o naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty spáchaného přestupku; nezhojoval nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře dospěl k závěru, že není „*nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2016, čj. 6 As 163/2016-39). Stěžovatel má pravdu v tom, že bodový postih stanoví zákon, judikatura jej pouze označila za „trest“. Přesto však nelze trvat na uvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí. Každý řidič ví, resp. má vědět, že při uložení sankce za závažnější přestupek mu bude zároveň proveden záznam bodů za něj, neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí proto nevede k porušení základních práv a svobod.

[28] Stěžovatelova interpretace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, čj. 9 As 7/2009-76, není správná. V něm Nejvyšší správní soud pouze konstatoval, že pokud se řidič vozidla skupiny C dopustí při řízení tohoto typu vozidla přestupku, který je vázán na daný typ vozidla (v tehdy souzeném případě nebyl stěžovatel držitelem platného osvědčení o profesní způsobilosti řidiče), není nepřiměřeným trestem, pokud je mu uložen zákaz řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny C. Z uvedeného rozsudku nelze dovodit, že by mohlo být řidiči zakázáno pouze řízení toho typu vozidla, které řídil v době spáchání přestupku. V případě přestupků, jako je například právě překročení nejvyšší povolené rychlosti, kterého se lze dopustit jakýmkoli typem motorového vozidla (včetně stěžovatelem zmiňovaného traktoru), by takové zmírnění sankce nedávalo smysl (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016-44).

[29] Nejvyšší správní soud konečně nesdílí přesvědčení stěžovatele, že sdělení oprávněné úřední osoby ve stejný den jako bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, čj. 2 As 161/2016-52, k námitce podjatosti uvedl: „*Stěžovatel však mohl tuto námitku uplatnit u krajského soudu, tedy nikoliv pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, ta sama o sobě zákonnost rozhodnutí neovlivní, ale měl tvrdit právě skutečnost, že v jeho věci rozhodovala podjatá osoba.*“ To však stěžovatel neučinil, byť v kasační stížnosti uvedl: „*Pokud by totiž žalobci bylo umožněno vznášet námitku podjatosti, žalobce by tuto vznesl.*“ Uplatnil-li by stěžovatel před krajským soudem námitku, že považuje oprávněnou úřední osobu za podjatou, krajský soud by mohl napadené rozhodnutí zrušit pro porušení stěžovatelových práv. Stěžovatel však zůstal pouze u tvrzení, že mu bylo znemožněno namítat podjatost. Uvedené není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 7 A 192/2000-76; v tehdy souzené věci byla námitka podjatosti vznesena v průběhu správního řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu